

Sonets de JOAN ARÚS

Voldria...

Voldria que els meus dies s'allarguessin indefinidament; no pas però, per les sorpreses que me'n pervinguessin ni pel que em puguin oferir de bo.

Ni tampoc per fruir més a pleret de cada vella recordança amable, com qui s'atura a mitigar la set en el doll d'una font inestroncable.

Sinó per l'esperança que, algun dia, pogués atènyer l'oblidança pia dels instants sense glòria ni virtut;

dels instants que m'acusen d'indolència, de feblesa, d'orgull, d'inconsciència i que em pesa, Senyor, d'haver viscut.

Tot serà igual

Tot serà igual: la cambra amb les mateixes coses; la taula on ara escric; el llum que el treball m'il·lumina -vell costum d'aprofitar les nits- i aquestes lleixes

on, vells i nous, els llibres que he llegit, o mig llegit, in mòbils s'arregleren i aquests altres, fills meus, on perseveren les millors hores del meu esperit.

I, en calaixos tancats, papers sens nombre, versos i proses condemnats a l'ombra, esperant l'hora -inútilment, però,-

de fendre els aires; i potser una lletra que el pròxim jorn havia de trametre...
Tot al seu lloc, com ara: Tot, menys jo!

FORJA, de Castellar del Vallès,
arran de la mort del Poeta Joan Arús, li dedicà el número 139, en el qual s'inserien uns notables treballs glossant la seva personalitat i la seva obra.